

FSZK20 – Halmazottan BOLDOG apák klubja

Idén ünnepli fennállásának 20. évfordulóját a Fogyatékos Személyek Esélyegyenlőségéért Közhasznú Nonprofit Kft (FSZK). A jubileum alkalmából olyan családokat kerestünk meg, akik napjainkban is előnyét élvezik a Társaságunk által kezdeményezett fejlesztéseknek, támogatott programoknak. Életutakat, sorsokat, történeteket kerestünk a poros és sokszor személytelen akták, mappák mögött. Így jutottunk el többek között a Halmazottan Sérültek Heves Megyei Szülősövetségéhez és azon belül is az Apa Klubhoz.

A FSZK számos pályázati programot indított, rengeteg mindennel foglalkozott az elmúlt 20 évben. 2017-re elértük a 120 fős létszámot, többnyire az irodánkban ülve módszertanokat írunk, kiemelt programokat valósítunk meg, Európai Uniós forrásokkal dolgozunk. Igyekszünk sokat menni a terepre, hogy minél többször legyen alkalmunk a valós életben találkozni azokkal az emberekkel, akikért nap mint nap dolgozunk, akik életének a jobbítása célunk.

Fontos, hogy a mindennapi munkánk során, az esetleges nehezebb, nagyobb kihívásokat tartogató napokon is emlékeztessük magunkat időről időre arra, hogy mit miért csinálunk. Hogy ezeket a fejlesztéseket, programokat azért valósítjuk meg, hogy 5-10-20 év múlva legyenek olyan érintett személyek, szülők, családtagok, akik – ha bajban vannak - tudjanak kihez fordulni, tudjanak honnan segítséget kérni és kapni. Ez Társaságunk küldetése, és ennek tudatosítására, mélyebb, bensőségesebb, hitelesebb megélésére gyűjtöttük össze az alábbi személyes, helyenként megható és szívhez szóló történeteket.

„Őszintén szólva nem is gondoltuk, hogy ez annyira érdekes lehet, de az FSZK-nak nagyon megtetszett az ötlet..”

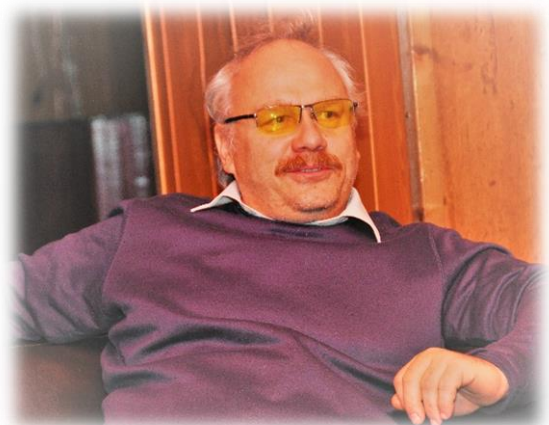
A Halmozottan Sérültek Heves Megyei Szülősövetségét 2005-ben alapította meg Domán Zoltán vezetésével néhány, súlyosan halmozottan gyermeket nevelő szülő. Zoltán elbeszélése szerint eleinte szinte csak édesanyák jártak el a szülőklubokra, de idővel kezdtek barátságok szövődni az édesapák között is. „Aztán jöttek FSZK-s pályázati lehetőségek, és mi leírtuk, hogy olyan szülői klubot szeretnénk, ahol apukák vannak. Őszintén szólva nem is gondoltuk, hogy ez annyira érdekes lehet, de az FSZK-nak nagyon megtetszett az ötlet, nagyon lelkesítőek voltak, és így született meg a mi kis apa

klubunk, ami azóta is töretlen jó kedvnek örvend.”

Hogy ez mennyire így van, azt a háromfős FSZK-s küldöttségünk a riport készítése során a saját bőrén is megtapasztalhatta, mivel tulajdonképpen mi is egy apa klubba csöppentünk bele, a vidám társaság éppen aktuális összeöveteléséhez csatlakozhattunk. A találkozó helyszínéül egy egri kis kocsmá pincehelyisége szolgált, a klubtagok személyes történeteit pedig egy biliárdasztal tőszomszédságában, zrikák, poénok, vicces beszólások sokasága közepette hallgathattuk végig és ismerhettük meg.

Olyan édesapákról és nevelőapákról van szó, akik otthon súlyosan halmozottan sérült gyermeket nevelnek ennek minden nehézségével együtt, akiknek rengeteg teher nyomja a vállát a hétköznapiakban, és mégis az volt az érzésünk, hogy mi is szeretnénk egy ilyen vidám, életrevaló közösség tagjai lenni. Nagyon jó volt együtt eltölteni velük egy kis időt.

Az egyik édesapa, Bíró Miklós fogalmazta meg, hogy az ő munkahelyén – ahová nem melleleg éppen az egyik apa klubos barátja ajánlotta őt be, amikor nem volt munkája – ketten vannak, akik mindig vidámak és boldogok: pont ők ketten, akik otthon súlyosan sérült gyermeket nevelnek. Mindenki más, akiknek valószínűleg sokkal jelentéktelenebb és kisebb problémái vannak az életben, komoran, kedvetlenül járnak be dolgozni, és kevésbé tudják megbecsülni azt, amijük van.

Miklós azt is elmondta, hogy ő nagyon sok ember elé példaként állítaná fiát, mert őt látva neki is folyamatosan leesik az álla, hogy mire nem képes az ember. „Hogy csak egy példát mondjak, Balázs fél bénán megtanult felmenni a lépcsőn. Olyan jó lenne ezeket a példákat megmutatni azoknak az embereknek, akik azon siránkoznak nap mint nap, hogy most margarint vagy vaját kenjenek a kenyérre. Így is lehet, máshogy is lehet élni!”

Úgy gondoljuk, hogy az apa klubnak is ez az egyik fő üzenete: lehet ezt másképpen is! A problémák ellenére is lehet vidáman, boldogan élni a mindennapokat.

„Ha olyan emberek társaságában vagyok, akiknek legalább annyi teher nyomja a lelkét, mint nekem, akkor az én terhem valahogy úgy könnyebbé is válik. Itt látom a barátaim jó példáját, akik ugyancsak nem a hawaii képeket posztolják ki facebookra, hanem ugyanazokat a nehézségeket élik meg a mindennapjaikban, mint én, és mégis boldogok. Ez ad az embernek egy lelki támaszt. Mert a legfontosabb szerintem itt az, hogy megmaradjon az emberben a lélek a hétköznapiakban. Ebben nagyon nagy segítség nekem az apa klub” - teszi hozzá Miklós.

„Az apa klub első osztályú!” – veszi át a szót Boros László, aki 14 éve gondozza nevelőapaként súlyosan halmozottan sérült fiát. „Szeretek ide jönni mindig. Én olyan vidám kedvű, mókás természetű ember vagyok, és itt mindenki ilyen. Ahol ennyi férfi a szabadidejében összejön, ott mindig adódik valami vicc vagy beszélés, amin jókat nevethetünk. Néha el kell lazulni és ki kell eresztetni a gőzt. Erre remek alkalmak ezek a klubok. És hát mindenfelé megyünk, annyi, de annyi kalandban van részünk, hogy felsorolni is

sok lenne mindet...”

És itt elkezdődött a végeláthatatlan anekdoták és vidám történetek, kalandok elbeszélésének sora, amik közül most tényleg csak néhányat emelnénk ki annak szemléltetésére, hogy milyen közös programok színesítik az apa klub tagjainak életét. Most a találkozónk után például ott maradtak a kocsmában biliárdozni egyet, de van, hogy bowlingozni, pingpongozni vagy épp íjászkodni járnak össze.

Olykor egymáshoz is ellátogatnak bográcsozni egyet, de a legemlékezetesebb sztorik a közös túrákból fakadnak. Ilyen volt, amikor teljesen felkészületlenül belevágtak egy 65 km-es kerékpártúrába, vagy amikor a szarvaskői kilátóba mentek fel, és az egyik szülő, Osváth Sándor magával vitte Ádám fiát is, aki amúgy is minden apa klubra elkíséri őt. Ádámról tudni kell, hogy egy nagyon vidám természetű, súlyosan mozgássérült,

kerekesszéssel közlekedő, 31 éves fiatalember, aki egyéb iránt világhírű youtuber, és havi 10 dollárt kap a youtube-tól a különféle népzenei videók megszerkesztéséért, feltöltéséért.

Akit érdekel Ádám csatornája, az itt felkeresheti:

https://www.youtube.com/channel/UCnNw_zmvjXRIUGrOpOj3JYw/videos

Az említett szarvaskői túrára is természetesen kerekesszékkal vitték fel Ádámot, ám kevéssel a csúcs előtt két hatalmas szikla megállította őket, ugyanis nem fért el közöttük a kerekesszék, de fölöttük se tudták azt átemelni, mert nagyon magasak is voltak a sziklák. Volt azonban két bányász a társaságban, és addig-addig faragták a két hatalmas sziklát egy-egy kisebb kővel, amíg át nem fért közöttük a kerekesszék.

„Azóta csak Ádám-szorosként emlegetjük ezt! Nem tartjuk valószínűnek, hogy azóta túl sokan

jártak arra kerekesszékkal, de ha valakinek esetleg kedve támadna egy hasonló túrához, akkor ezúton jelezzük, hogy immár teljesen akadálymentes az útvonal!” – meséli nevetve a büszke édesapa, Sándor.

Hasonló fogalom lett az Ádám-hintó, amikor egy lelátóra húzták fel egy vonóhorogból és kötelekből, na meg férfierőből összetákoltt szerkezettel kerekesszékestül Ádámot. „Az volt az alapozó edzésünk a szezonra” – jegyzi meg nevetve az egyikük.

"Ott is bebizonyítottuk, hogy ha sokan vagyunk és összefogunk, akkor minden akadálymentes!"

És már záporoznak is tovább az újabb és újabb sztorik. „Emlékeztek, amikor a kisvasútra tettük fel külön-külön egyenként mindegyik gyereket, illetve kerekesszéket? Ott is bebizonyítottuk, hogy ha sokan vagyunk és összefogunk, akkor minden akadálymentes!” – mondja Sándor.

A vidám összejöveteleken kívül is egy nagyon összetartó, egymást mindenben segítő közösségről van szó. Domán Zoltán emelte ki, hogy rengeteg olyan kérdésben is kölcsönösen segítenek egymásnak, amiknek semmi köze nincs a fogyatékos gyermekeikhez. Ilyenek például a különböző ház körüli teendők, amiket minden férfiembernek el kell látnia. Mindenki máshoz ért közülük, és mindig van kihez tanácsért fordulni. „Ez igaz, én például a villanyszereléssel kapcsolatban azt a nagyon jó tanácsot adtam a fiúknak, hogy ne nyúljatok hozzá!” – jegyzi meg nevetve Sándor, még mielőtt túlságosan komoly mederbe terelődne a beszélgetés.

Pelyhe Sándor immár 14 éve neveli nevelőapukaként élettársa 15 éves autista fiát, akit elmondása szerint úgy szeret, mintha a sajátja lenne, és nagyon szoros kötődés alakult ki köztük az évek során. A fiú jelenleg integrált iskolába jár és kitűnő tanuló, Sándor szavaiból pedig lerí, mennyire büszke rá. „Mi kiváltságos helyzetben vagyunk, mert vannak, akik nálunk sokkal nagyobb nehézségekkel élnek együtt. Engem erre is emlékeztet mindig az apa klub. Ugyanakkor rengeteg szép élményt és emléket is szereztünk együtt a többi itteni apukával, és úgy gondolom, olyan ez nekünk a rohanó életünkben, mint egy kis oázis, ahol picit fellélegezhetünk és kikapcsolódhatunk” – mondja el a nevelőapuka.

Hogy valóban Sándorénál nehezebb sorsok, életutak is vannak, arra jó példa lehet Gyenes Józsefék története is. József 38 éves, közel 110 kilós, halmozottan sérült nagyfiával él együtt, akit nálánál nagyobb termete miatt nehezen tud gondozni. Ettől függetlenül ő is jó kedélyűen, vidáman éli a mindennapokat, amiben mint a többi apukának, neki is sokat segít az apa klub. „Mindig jól érezzük magunkat együtt és feltöltődve megyünk haza. Megértjük egymást, mert hasonló nehézségeink vannak, és sok mindenben segítünk egymásnak. Ez jó dolog” – jegyzi meg.

Ő és egy másik apuka, Ferencz József több évtizede ismerik már egymást, még a „jó öreg régi wartburgos időkben” is előkerül egy-egy sztori, ahogy a beszélgetés zajlik. Amikor pedig Józsefet arról kérdezzük, mit jelent számára az apa klub, egy széles mosoly kíséretében azt feleli: „Én szőlővel foglalkozom, úgyhogy a munkámból kifolyólag sajnos nem tudok minden apa klubos összejövetelre eljönni. De bevallom, sokszor imádkozom egy kis esőért, hogy el tudjak jönni a fiúk közé feltöltődni picit, mert mindig sokat nevetünk együtt!”

Hasonlóan van ezzel Oszlányi Zoltán is, akinek 31 éves, halmozottan sérült lánya a szalaparti nagy bentlakásos intézetben él, onnan hordják haza kéthetente, és minden héten látogatják. Zoltán szavaiból kitűnik, nekik sem fenékgig tejfél az életük, és ő is ugyanazért szeret az apa klubba járni, mint társai: „Itt megértjük egymás nehézségeit. Reálisan látjuk a mindennapok problémáit, nem a fellegekben járunk, de itt mégis mindig vidám hangulatban töltjük el az időt. Ez mindannyiunk lelkének jót tesz.”

Végül Bíró Miklós fogalmazott még meg egy nagyon fontos üzenetet, ami úgy gondoljuk, jó útravaló lehet mindenki számára az apa klubbal kapcsolatban: „Egy családban nemcsak a sérültet kell segíteni, hanem mellette mindenki mást is. Számomra ezt is jelenti az apa klub. Kölcsonösen segítjük egymást és jól érezzük magunkat együtt.

Jó, hogy van hol lerakni a terheinket és kiengedni kicsit a gőzt.”

Több ilyen közösséget!